

NACHTMISSIES

Meester Cliff

Recensie-exemplaar

NACHTMISSIES

Meester Cliff

Eerste druk 2020
Copyright © Cliff de Rouw

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Eindredactie Nathalie Lemaitre | Ambilicious

Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-93-1 | NUR 200
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

NACHTMISSIES

Voorwoord

*Hé, kleine man
Ver weg en toch verbonden
Leef kleurrijk en geniet
Bij twijfel altijd doen
Mogelijkheden zijn ongekend
Voor ieder probleem een oplossing
Verdien wat je toebehoort
Tussen droom en daad*

Ik schreef dit gedicht voor mijn neefje toen ik op Oost-Timor woonde. Hij was nog niet eens geboren. Toch moest ik hem vertellen waarom ik zo ver weg leefde. Het gedicht was niet genoeg. Het moest een verhaal worden, voor alle kinderen. Mijn neefje is nu vijfenhalf, het verhaal is eindelijk af.

'Dromen najagen,' door deze boodschap in een boek te verspreiden, doe ik juist dat.

Veel leesplezier,

Meester Cliff

Durf te dromen

‘Julian, we krijgen brood met aardbeien! Mijn lievelings!’
Mila, mijn zusje stormt de keuken binnen.

‘Het zijn geen pannenkoeken, maar ik doe het ervoor.
We krijgen trouwens toch wel aardbeien met een korte ‘ei’,
hè?’

‘Ik denk het. Hoezo?’

‘Omdat anders de bijen van je brood afvliegen! Bzzz!’ Ik
beweeg mijn vinger alsof een bij vlak voor mijn neus vliegt.

‘Hè, bah!’

‘En als je een hap neemt, dan zit er een “bzzz” in je mond.’

‘Julian, hou op!’

Mijn moeder komt door de deuropening. ‘Kom, schat,’
zegt ze tegen Mila. ‘Dan pakken we samen de aardbeien.’

Ik fiets naar school. Het is fris, maar de zon komt al wel op.
Beter wordt het niet in februari.

Met mijn fiets aan de hand loop ik over het schoolplein.
Het is een uitgestrekt plein bezaaid met tegels, wat bankjes
aan de zijkanten en twee grote bomen in het midden. Voor
die bomen staat een groep meisjes.

Ze staan op een rij met hun ogen dicht en hun gezichten
omhooggericht zodat de zonnestralen precies op hun
wangen vallen, alsof het zonnepanelen zijn waarmee ze
zich opladen. Evi staat er ook tussen. Ze heeft bruin haar
en fonkelende felblauwe ogen. Oeps, ze kijkt terug!

Een rood zwaailicht flitst door mijn hoofd. Sirenes loeien
luid. Help! Wat moet ik doen?

Ze lacht. De herrie stopt. Natuurlijk lach ik terug.

De andere meisjes hebben hun ogen ook geopend en be-
ginnen te smiespelen. Waar moet ik ook alweer heen? Oh
ja, naar de fietsenstalling.

Frankie zit al achter in de klas. Zijn haar zit warrig, zoals altijd. Zijn spijkerblouse is iets te lang.

Ik pak mijn boeken en ga naast hem zitten. De les begint.

‘Julian! Zin om straks te voetballen in het park?’ fluistert Frankie een paar minuten later.

‘Met jou?’

‘Ja, tuurlijk.’

‘Weet ik niet.’

‘Hoezo?’

‘Alleen als je geoefend hebt, anders dol ik je weer. Dat wordt oud.’

‘Heren achterin!’ meneer Rick kijkt ons streng aan. ‘Julian, kun jij vertellen waar wij het over hebben?’

‘Ja, over het berekenen van de oppervlakte van een cirkel.’

‘En hoe bereken je die?’

‘Pi keer straal kwadraat.’

‘En hoe krijg je de straal?’

‘De straal is de helft van de diameter, meneer.’

‘Dat valt me niet tegen, Julian.’

Na het laatste lesuur loop ik het schoolplein op. Een groep stoere jongens en meisjes staat onder de boom, aan de kant van het fietsenhok. Vaak treiteren ze willekeurige voorbijgangers. De luidruchtigste van de groep is Mark. Hij is groot, blond en sterk, zit in de tweede, en is aanvoerder van het voetbalteam in het dorp. Helaas moet ik langs het clubje. Ik houd mijn blik op mijn fiets gericht en doe net alsof ik niets hoor. Gelukkig breng ik het er goed vanaf vandaag.

’s Avonds zit ik zoals gewoonlijk samen met mijn moeder en zusje aan tafel. Mila vertelt dat er een brandweerman bij haar in de klas is geweest. Mijn moeder luistert aandachtig, ik verdwaal in mijn gedachten.

Vanmiddag vlogen de ballen lekker bij Frankie in het

doel, en ik hield al zijn schoten tegen. Oh ja, vanochtend lachte Evi nog naar me. Die glans op haar wangen in het zonlicht, ik krijg het er weer warm van. Hopelijk vond ze het niet stom dat ik stiekem naar haar keek. Misschien moet ik eens een keer met haar gaan praten, of is dat gek?

‘Wat zou jij willen worden, Julian?’

‘Huh?’

‘Wat wil jij later worden als je groot bent?’ Mila kijkt me vrolijk aan.

‘Geen idee.’

Mijn zusje ratelt verder.

Wat zou ik tegen Evi kunnen zeggen?

Ik ga naar mijn slaapkamer. Die is op zolder. Rechts zit een groot raam waar mijn bureau voor staat, links staat mijn bed. Ik ga op mijn bureaustoel zitten en maak huiswerk met muziek op de achtergrond. Nou ja, ik luister vooral naar de muziek en maak tussendoor wat huiswerk. Rond half elf heb ik wel genoeg gedaan, ik poets mijn tanden en ga naar bed.

Opeens kriebelt er wat tegen mijn schenen. Ik krab. Het blijft kriebelen. Wat is dat?

Ik open mijn ogen en kijk omlaag. Het is gras, grijs gras, dat tegen mijn benen waait. Het is overal om me heen en reikt tot in de verte. Voor me staat een kale boom met zware takken. Daarachter staat een huis waarvan het raam is dichtgetimmerd. Zou niemand daar naar binnen mogen kijken? Er leidt wel een pad naartoe. Verder is er hier niets, behalve een duistere schemering die geen kleur of warmte heeft. Een straffe wind stijgt op. Mijn bloed gaat sneller stromen. Vanachter de boom schiet een schaduw weg.

Ik duik omlaag. Het gras ritselt. Weg hier! Maar waarheen? Mijn hart bonst snel en luid, mijn vingers trillen. Rustig. Denk na. Naar het huis.

Voorzichtig kruip ik erheen. Een gemene grom gruwelt over de vlakke. Op handen en voeten ga ik vlugger en vlugger. Hopelijk hoort het beest me niet en blaast de wind mijn geur de goede kant op. Het gegrom komt dichterbij. Ik ben er bijna. Sneller! De deur van het huis valt open. Ik duw mezelf overeind en ren naar binnen.

Ik sla de deur achter me dicht. Met mijn rug ertegen hijg ik uit. Zwart met witte vloertegels vormen een patroon als op een schaakbord, meubels staan willekeurig door de kamer verspreid. Voor me reikt een trap de hoogte in, zo hoog dat de duisternis het uiteinde opslokt. Trouwens, de muren kan ik ook niet zien. Wel gek, van buiten leek het huis veel kleiner.

Bovenaan de trap verschijnt een donkere gestalte. Poot voor poot ploft die de traptreden af. Ik rammel aan de deur. Er is geen beweging in te krijgen. Ik kijk terug de ruimte in. Voor zover ik het kan zien, is de gestalte een man. Donkere haren pieken langs de zijkant van zijn anders kale kop. Een huid zo bleek dat hij bang moet zijn voor de zon. Zijn ogen bloeddoorlopen. Ik zoek om me heen. Waar kan ik me verbergen? Ach, de engerd heeft me allang gezien. Dat kan niet anders.

Na een eeuwigheid is de man beneden en hij stapt recht op me af. Rustig blijven. Misschien is hij niet zo eng als hij eruitziet. Zijn schoenen klakken op de tegels. Ik adem diep in en uit. Pal voor me staat de griezels. Hij besnuffelt me, bij mijn mond, bij mijn wang, bij mijn oor. Zelf ruikt hij naar zwavel. Ik houd mijn adem in. Ondanks het akelige gekriebel probeer ik niet te bewegen. De man zet een stap naar achteren. Mijn ingehouden adem ontsnapt.

'Julian, welkom in jouw droomhuis. Mijn naam is Vladimir.' Zijn stem kraakt alsof hij in geen honderd jaar gesproken heeft. 'Je moet de trap op, omhoog. Elke verdieping bedraagt een missie. De enige manier om dit huis ooit nog uit te komen, is door elke missie te volbrengen.'

Vladimir gniffelt gemeen. Hij knipt in zijn vingers en het dichtgetimmerde raam knalt open.

Een storm waait binnen. Haar ruis giert om me heen. Een kast en stoel stijgen op. Mijn ademhaling is kort en snel, mijn bloed raast door mijn lijf.

‘Ga de trap op, of je krijgt een schok van jewelste!’ brult Vladimir. Een zware donder.

Vanuit de duisternis rennen mensen de kamer in.

Sommigen schreeuwen, anderen huilen, een enkeling verschuilt zich onder een tafel die nog is blijven staan.

Licht schiet door de ruimte. Een bliksemschicht slaat de grond in. Vladimir schatert het uit, alsof hij degene is die de bliksem bestuurt.

Ik ren de trap op. ‘Mensen, we moeten naar boven!’

Iedereen blijft paniekerig in het rond rennen. Meubelstukken vliegen over hen heen. Vladimirs lach galmt door de kamer. Ik roep nog eens. Niemand luistert. Opnieuw rommelt de donder.

Dadelijk raakt de bliksem mij!

Ik spurt verder omhoog. Bij elke stap die ik zet, waait er stof op. Ik ga door de duisternis. Het geluid van de storm ebt weg. De traptreden kraken.

Langzaam ga ik verder, tot op de eerste verdieping. Daar is het muisstil en pikkedonker.

Vanuit de verte komt een snerpend geluid dichterbij. De hoge tonen van rockgitaren klinken harder en harder. ‘Wheep!’ Ruiten breken. Glas klingelt over de vloer. Zware stemmen brullen, hard en onverstaanbaar. Tussen rode flitslichten beukt een groep grote gedaanten op elkaar in. Hebben ze nou doodskoppen? Ze worden groter. Ze komen op me af! Ik bal mijn vuisten, knijp mijn ogen dicht en: ‘Ahhh!’